

ΑΓΙΑ ΖΩΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ • ΤΕΥΧΟΣ 3 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ

Τό δόνομα τοῦ Χριστοῦ είναι Ἐμμανουὴλ καὶ σημαίνει μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Αὐτό είναι τό πᾶν. Νά είναι μαζί σου ὁ Θεός. Ὄμως πολλές φορές οὐκονομεῖ τὰ πρόγραμματα ἔτσι ὁ Θεός πού βλέπεις τί σημαίνει νά μήν είναι μαζί σου ἢ νά μήν είσαι ἐσύ μαζί του. Κι αὐτό γιά νά δεῖς τὴν φτώχια σου, νά δεῖς τό γνωρισμά σου, νά δεῖς τὴν καταστοφή σου. Καί νά ἐπιθυμήσεις πολύ τόν Θεό, νά νιώσεις τὴν ὀνάργη νά είσαι μαζί του.

Ἄναρωτιώμαστε πολλές φορές γιατί δέν ἀγαπᾶμε τόν Χριστό. Πρέπει νά τό δοῦμε κατάματα. Ὁ ἄνθρωπος βασίζεται κυρίως στίς ἀνθρώπινες παραγοριές. Καί, ὅταν αὐτές λειτουργοῦν, αἰσθάνεται ώρασια, αἰσθάνεται καλά. Ὅταν λείψουν αὐτές, τότε τά χάνει ἐντελῶς. Πώς λοιπόν θά τόν ἀγαπήσουμε, ὅταν στριξόμαστε σέ τόσα πολλά πρόγραμματα; Ἔν τό κάνουμε, ἐν τόν ἀγαπήσουμε, σιγά, σιγά θά φύγουν τά στρογύματα, θά ὑπάρχουν, ἀλλά δέν θά μᾶς προσφέρουν τίποτα. Θά νιώθουμε πάσι χωρίς Χριστό μόνο σκοτάδι ὑπάρχει.

Τότε βλέπουμε τί σημαίνει ὅτι ἥλθε ὁ Χριστός, ὁ Ἐμμανουὴλ. Τότε γεμίζει ἡ ψυχή ὅτό πίστη καὶ ἀγάπη στόν Χριστό. Τό μόνο πού θέλει τότε ἡ ψυχή είναι νά μή χάσει τόν Χριστό, μή χάσει τόν Θεό ἐν Χριστῷ.

Ἔς μᾶς πλημμυρίσουν τέτοιες σκέψεις αὐτά τά Χριστούγεννα. Ἔς δοῦμε μέ πόθο τοῦτο τό νεογέννητο, ἃς μᾶς φέρει, τουλάχιστον, τίν χαρά καὶ τὴν εἰρήνη πού φέρνει κάθε νεογέννητο στούς δικούς του. Ἔς τόν κάνουμε δικό μας, τοῦ σπιτιοῦ μας, τῆς ψυχῆς μας. Δικό μας.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΜΕ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΜΩΥΣΗ ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ

Πάτερ, βρισκόσαστε σ' ενα δέξιο καθηγήσιο τό πρωί τῶν Χριστουγέννων στή Θεία Λειτουργία, μέ μιά παρέα δέκα- δεκαπέντε νέων ἀπό είκοσιπέντε ἔως τριαντα- πέντε ἐτῶν, πού κατά παράδοση πηγαίνουν στήν ἐκκλησία ἐπειδή τέτοια μέρα ὅλοι πηγαίνουν. Τί θά λέγατε μετά τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας σ αὐτούς τους νέους πού ἔρχονται στήν ἐκκλησία μόνο και μόνο ἐπειδή κάθε χρόνο τήν ίδια μέρα ὅλος ὁ κόσμος πάει στήν ἐκκλησία;

- Είναι ώραια αὐτή ἡ ἐρώτηση. Βέβαια, ἀπευθύνεται σ' εναν μοναχό, πού τήν ἡμέρα αὐτή θά είναι στόν κεντρικό ναό τῆς σκήπτης, ἐγώ βρίσκομαι στή σκήπτη τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, στήν καλύβη τοῦ Ἀγίου Χρυσοστόμου ἀλλά κάνουμε αὐτόν τόν ὑποθετικό λόγο γιά νά ποιμέ τί θά λέγαμε στούς νέους πού δέν ἐκκλησιάζονται τακτικά, πού ὄμως ἀπό κάποιο σπίρτο, κάποια φλόγα πού ὑπάρχει μέσα τους τούς κάνει νά μήν ἐπαναπατοῦν και αὐτή τήν ἡμέρα ἡ νά μήν πᾶνε ἔνα ταξίδι σε κάποια βουνά ἀλλά νά κατευθύνουν τά βήματα τους σ' ενα δέξιο καθηγήσιο. Δέν χρειάζεται, ἔρετε, κανείς νά πεῖ και πολλά πρόγραμμα και πολλά λόγια. Μόνο ἡ Λειτουργία τήν ἡμέρα αὐτή τῶν Χριστουγέννων ἔχει ἔνα νόημα, ἔνα φῶς. Η ἐκκλησία είναι σάν τή φάτνη πού γεννίθηκε ὁ Χριστός και μά τέτοια φάτνη πρέπει νά γίνει και ἡ καρδιά μας. Γίνονται πολλές κοινωνίες σήμερα γιά ἑσωτερική ζωή γιά ἴσορροπία ἑσωτερική. Όλα αὐτά είναι ιδέες. Ιδέες τί είναι; Είναι ἀέρας, είναι φρύνος. Ο Χριστός δέν ἥθε νά μᾶς πεῖ νά είμαστε χαμογελαστοί, δέν ἥθε νά μᾶς δώσει μά κινητική καταξιωση, νά περνήψει καλά, νά περνήψει δύορφα, ἥθε νά μᾶς δώσει βαθύ νόημα βίου, ἥθε νά μᾶς πεῖ γιατί ζοῦμε, γιατί ὑπάρχουμε και αὐτό είναι τό πολύ σημαντικό και τό ὅποτο ἐναγώνια αναζητᾶ. Ὁ νέος ἀνθρώπος και μέσα ἀπό τήν ὑπερβολική ταχύτητα πού τρέχει μέτο αὐτοκάνητο ἡ τό μηχανάκια και μέσα ἀπό τίς ἀλλαγές τίς καθημερινές, τῶν γνωριμῶν και ἀπό ὅλη αὐτή τήν ἀναζήτηση τόν Θεό ζητάει, νόημα ζητάει και ὁ Χριστός ἥθε νά δώσει αὐτή τήν πληροφόρηση, ἥθε νά δώσει αὐτό τό βαθύ νόημα, νά μᾶς δώσει λόγο και ἀπάντηση στόν σκοπό τῆς ὑπάρχεισες τοῦ ἀνθρώπου. Γεννιέται ὁ Χριστός γιά ν' ἀναγεννηθεῖ ὁ ἀνθρώπος και νά συναντηθεῖ μαζί του και αὐτή ἡ συνάντηση μπορεῖ νά γίνει και μέ έναν τρόπο ξαφνικά, ἔκτακτο, μ' αὐτόν τόν σημερινό ἐκκλησιασμό. Νά ἀνοιχτεῖ ἔνα παράθυρο στό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, νά τόν φωτίσει και νά νιώσει ὅτι ὁ Χριστός δέν είναι μόνο ἔνα πρόσωπο ἵστορικο, χαμένο στό παρελθόν δέν είναι μά ἀνάμνηση δέν είναι κάτι φολέλωρικό, ἀλλά είναι Αὐτός ὁ ὅποιος μπορούσε νά μήν κατέβει και κατέβηκε, ἀπό αὐτή τή μεγάλη ὥρατη, παρά τήν ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου, παρά τήν αὐθάδεια, παρά τήν ἀσφεία. Έχουμε ἔναν πολύ καλό Θεό, πού δέν μᾶς ξεσυνεργίζεται, πού γεννιέται σάν τόν τελευταῖο ἀνθρώπο. Μπορούσε νά ἔλθει ὁ Χριστός στόν κόσμο μέ πλήρη δόξα, δόπως είναι και νά κατατροπώσει τούς πάντες και νά πέσουν νά τόν προσκυνήσουν και νά τόν ἀναγνωρίσουν μέσα ἀπό θαύ-

ματα, μέσα από έξαισια και έκστατικά γεγονότα. Δέν το έκανε καθόλου αύτό. Ήλθε σάν τόν τελευταίο. Σ' εναν ξένο τόπο, μέσα στή νύχτα, με πολύ δύσκολες, άθλιες συνθήκες. Γιατί; Γιά νά βοηθήσει και τόν πιό τελευταίο και τόν πιό μοναχικό και τόν πιό άνεραστο και τόν πιό άθλιο και τόν πιό άπαξιωμένο, καταφρονεμένο, πού δέν τόν πιάνει ούτε ή ακρι τού ματιού μας. Αύτό είναι μιά μεγάλη δωρεά και είναι ένα μεγάλο νόημα.

Τό δι το άνθρωπος αύτή τήν ήμέρα πάει στήν έκκλησία κάπι ζητά έστω και αν πάει τυπικά. Μάζ έλεγε κάποτε ο Γέροντας Παΐσιος: «Σ' ενα γυναικείο μοναστήρι είχαν έναν παπαγάλο, ο οποίος είχε άποινει έκει τίς μοναχές νά λένε «Κύριε έλέησον!». Τό έλεγε και αύτός έντελως φυσικά, τυπικά, ξερά, δίχως κανένα νόημα, δίχως μέ τήν καρδιά του. «Κύριε έλέησον!». Και κάποια μέρα μετά από καιρό ξαφνικά κτύπησε ή πόρτα από τόν άρρενα και αυτό τού δημιουργησε έναν τρόμο και φώναξε «Κύριε έλέησον!». Όλο τόν καιρό, λέει, τό έλεγε έντελως τυπικά, τότε τό είπε μέσα από τήν καρδιά του». Έτσι, λοιπόν, κανείς άς πηγαίνει στήν έκκλησία και άς μήν τό πολυκαταλαβάνει. Άς άναψει τό κερί και άς μήν έχει αύτήν τήν βαθιά αἰσθηση, αύτήν τήν κατάνυξη, αύτό τό βίωμα. Όπως λέει ο λαός τρώγοντας έρχεται ή ζρεξη. Μέσα στήν έκκλησία θά μάθουμε τά χούγια τῶν ἀγίων, θά πιάσουμε φιλίες μέ τούς ὄγιους και πρώτιστα μέ τόν Χριστό. Αύτή ή βιασύνη και ή έπιτολαιότητα τού σύγχρονου άνθρωπου πρέπει νά καταλαγάσει. Περνώντας τό κατώφλη τής έκκλησίας θά αἰσθανθεῖ οτι βρίσκεται σ' έναν οἰκείο χώρο, γιατί ή έκκλησία δέν είναι ένας θεομόρ, ή έκκλησία είναι τό σπίτι μας και δπως δέν μπορούμε νά είμαστε ξεσπύτωτοι, νά είμαστε άστεγοι, νά είμαστε ξένοι, έτσι πρέπει νά νιώσουμε και τήν έκκλησία μας οτι είναι τό πατρικό μας. Θυμῆμα δταν πρωτοπήγαμε στό Αγιον Όρος οι παππούδες μέσα στήν έκκλησία ήταν μέ τίς παντόφλες και παροξενευτήραμε έμετς οι νέοι και είπαμε στόν Γέροντα: «Πάρε έτοι:». «Μά καλά, μές στό σπίτι σου είσαι μέ τίς παντόφλες. Αἰσθάνονται σάν τό σπίτι τους και κινοῦνται πολύ άνετα και έλευθερα και γι αύτό κάθονται μ αύτήν τήν άπλα και αύτή τήν άπλοχωριά, μ αύτή τήν άνεση, μ αύτή τήν άρχοντιά στά σταοίδια, πού ένω συμβολίζουν τό μνημα τους έν τούτοις τό αἰσθάνονται σάν νά ναι ο θρόνος τους.

 Πατέρα Μωυσή, ή σύλληψης τού Κυρίου ήμων Ιησοῦ Χριστού είναι τό Θαύμα στή Χριστιανική Ορθόδοξη πίστη. Η Γέννησις είναι τό άποτέλεσμα. Στό Αγιον Όρος πώς τιμάται τό πρόσωπο τής Παναγίας, πού ο Θεός τήν έχρισε Μητέρα τού Θείου βρέφους;

- Γνωρίζετε οτι τό Αγιον Όρος είναι άβατο γιά τίς γυναίκες. Έν τούτοις θά φανεί άντιφατικό και σάν δεξύμιωρο σχῆμα, τό πιό τυμημένο πρόσωπο στό Αγιον Όρος είναι ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι αυτό τής Παναγίας, ή όποια κατά τήν παράδοση μετά τήν Ανάληψη τού Κυρίου μεταβαίνοντας πρός τήν Κύπρο, νά συναντήσει τόν

άναστηθέντα Λάζαρο, είχε μιά τρικυμία, θαλασσοταραχή και ἔφταισε μέχρι την ἀθωνική χερσόνησο, ἐκεῖ πού σήμερα είναι ή μονή τῶν Ἱβρίων. Κήρυξε ἐκεῖ στοὺς εἰδωλολάτρες, λίγους κατόπιν τῆς περιοχῆς, και ἀποτάστηραν τὸν Χριστιανισμό και ὅγαπησε, ὅπως ἀναφέρει ὁ ὄγιος Γρηγόριος ὁ Παλαιμᾶς, ἀγάπησε ἡ Θεοτόκος πολὺ τὸν τόπο καὶ τὸν ζῆτησε, λέει, ἀπό τὸν νιό της, ἀπό τὸν Χριστό, ὃς κληρονομία της, γιά νά δοξάζεται τὸ δονομά του νιοῦ της καὶ ὡραία προσωνυμεῖται τὸ "Ἄγιον Ὅρος" *"Περιβόλι τῆς Παναγίας"*. Καὶ πράγματι ἡ Παναγία είναι αὐτή πού ἀγάπησε πολὺ τὸν νιό της, πού ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἄνθρωπο, γιατί πόνεσε πολύ καὶ ὅγαπησε καθαρά καὶ ἀμώλυντα καὶ ὄγρα, γιατί ἦταν ἡ ἴδια πολὺ ὄγρη, ἦταν σεμνή καὶ ἤταν σωπλή. Καὶ αὐτά τὰ χαρακτηριστικά τῆς Θεοτόκου θά πρέπει νά χαρακτηρίζουν καὶ ὅλο τὸν γυναικεῖο κόσμο καὶ ἡ πρωταγωνίστρια, τὸ πρότυπο γά δύος, ἀλλά πολὺ περισσότερο γιά τίς γυναικεῖς θά πρέπει νά είναι αὐτό τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, πού στό "Άγιον Ὅρος" αὐτή ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὅγαπη τῶν μοναχῶν πρός τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀγγίζει θά λέγαμε τὰ δρα τῆς λατρείας.

 Αντιμετωπίζεται ἡ Γέννηση τοῦ Κυρίου ἀπό ἀρκετούς ὡς γέννηση μᾶς προσωπικότητας, ἐνός ίστορικου προσώπου, ἐνός προφήτη κ.λ.π. Γιά μᾶς τούς Χριστιανούς είναι ἡ γέννηση τοῦ Σωτῆρα τοῦ Ανθρώπου. Τί θά λέγατε στούς πρώτους γι αὐτό;

- Οπωσδήποτε ὁ Χριστός είναι καὶ ίστορικό πρόσωπο, ὅπως λέμε εἰς τὸ σύμβολο τῆς πίστεως. Ο Χριστός παρουσιάσθηκε στὸν κόσμο ἐν χρόνῳ, σταυρώθηκε ἐπί Ποντίου Πιλάτου, γεννήθηκε ἐπί Ἡρώδου, ἀλλά δέν είναι ἔνα πρόσωπο ὅπως ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς ίστορίας, πού γεννήθηκαν καὶ πέθαναν. Ο Χριστός είναι ὁ μοναδικός Θεός, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου ἀπό μεγάλη ὅγαπη ὁ Θεός πρός τὸν ἄνθρωπο καταδέχθηκε νά προσλάβει πλήρως τὴν ἄνθρωπινη φύση, γινόμενος τέλειος ἄνθρωπος, παραμένοντας πάντοτε τέλειος Θεός, προσλαμψάνοντας πλήρως τὴν ἄνθρωπινη φύση, ἐκτός φυσικά τῆς ἀμαρτίας. Δέν είλε γίατρητική τάση ὁ Χριστός. Η γέννηση τοῦ Χριστοῦ είναι ἔνα κοδιμοϊστορικό γεγονός. Χώρισε ὁ Χριστός τὴν ίστορία στά δύο καὶ μιλᾶμε γιά π.Χ. καὶ μ.Χ. ἐποχή, ἀλλά κυρίως είναι ὁ προσωπικός Θεός. Δέν είναι ὁ Θεός τῆς ίστορίας, δέν είναι ἔνας Θεός ἀνάμεσα στοὺς Θεούς. Καὶ τοῦτο θά χρειάζοταν πολὺς χώρος νά μιλᾶ καὶ νά γράφει κανείς γιά νά το ἀναλύσει, ἀλλά νομίζω τά λόγια είναι πολὺ φτωχά καὶ μόνο κανείς ἔτοι ταπεινά καὶ βιωματικά μπορεῖ νά το νιώσει καὶ νά το αἰσθανθεῖ. Λέει κάπου ὁ ὄγιος Κοριμᾶς ὁ Αἰτωλός ὁ Αθωνίτης: "Υπάρχει, λέει, καὶ ἔνας ἄλλος τρόπος ἐκτός ἀπ' αὐτὸν τὸν γνωσιολογικό, νά μᾶς τὸν ποῦνε, ἀς ποῦμε, τά βιβλία, τί είναι ὁ Θεός, τί είναι ἡ Ἁγία Τριάδα, τί είναι τὸ "Άγιον Πνεῦμα". Υπάρχει, λέει, καὶ ἔνας ἄλλος τρόπος γιά νά καταλάβουμε τὸν Χριστό, ὡς Σωτῆρα, ὡς Λυτρωτή, τὴν Ἁγία Τριάδα, τὸ "Άγιον Πνεῦμα". Είναι, λέει, νά ἐκκλησιαζόμαστε τακτικά, νά ἐμμαστε ταπεινοί, νά μελετᾶμε τὸ εὐαγγέλιο, νά ἔξομολογούμεθα παστορικά, καθαρά δηλαδή, καὶ ζώντας αὐτὸν τὸν λειτουργικό χώρο, τὸν λειτουργικό χώρο, τὴν ἐκκλησιαστική ζωή, Χριστοποιούμενοι, ἐκκλησιαστι-

κοποιουμένοι, τότε, λέει, θά τά καταλάβουμε αυτά και θά τά καταλάβουμε βιωματικά. Δηλαδή θά μᾶς φωτίσει ο Θεός νά τά νιώσουμε. Αυτή ή ασθηση είναι μιά άλλη ασθηση, ότι αυτή τή νοητική διεργασία τῆς κατανόησεως μέ τόν όφθο λόγο, μέ τόν όφθολο γηγενό. Ξέρετε, ο πολύς όφθολογισμός καταντάει παραλογισμός. Μόνο ό ταπεινός ἄνθρωπος, ο ἀπλός ἄνθρωπος, ο χαριτωμένος ἄνθρωπος, μπορεῖ νά νιώσει αυτή τήν ἐπίσκεψη τον Χριστοῦ στόν κόσμο, μέ τή γέννησή Του, σάν ένα προσωπικό γεγονός, διτί ήλθε γιά δόλο τόν κόσμο βεβαίως ο Χριστός, άλλα ήλθε και προσωπικά γιά τόν καθένα. Και ή κατάληξη τής ἐπίγειας ζωής τον Χριστοῦ στόν κορυφή τον Γολγοθά και τό χυμένο του αἷμα ἔκει, ήταν ένα αἷμα πού χύθηκε και γιά τόν καθένα μας προσωπικά. Και τό Εὐαγγέλιο δέν είναι ένα βιβλίο ἀνάμεσα στά βιβλία άλλα είναι μιά προσωπική ἐπιστολή πρός τόν καθένα μας. Έχει κανείς βιώνει τά Χριστούγεννα, δισ θά έχει καθαρότητα ψυχῆς, δισ θά έχει ὄγκη στόν Θεό, δισ θά έχει ταπείνωση. Διαφορετικά θά ἔχονται και θά ξανάχονται τά Χριστούγεννα, θά ἀνταλάσσουμε εύχες, θά ἀγοράζουμε καινούργια ρούχα, θά κοιτάμε γιά καλύτερες διακοπές και θά παραμένει ἀγνωστός ο Χριστός και θά γιορτάζουμε Χριστούγεννα δίχως Χριστό. Δίχως δηλαδή αυτήν τήν προσωπική ἐπίσκεψη τον ζωντανοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, στήν καρδιά μας, στή συνάντησή μας πού θά συνταράξει και θά δώσει μιά άλλη διάσταση στή ζωή μας και στό είναι μας διλόκληρο.

Πάτερ μου, τελειώνοντας δῶστε μας δύο, τρία παραδείγματα τῆς ἔνσαρκου παρουσίας στή ζωή ἐνός μοναχοῦ, ἵτοι ὅπερε νά ζηλέψουμε ἐμεῖς οἱ κοσμικοὶ ἀπ αὐτό τό βίωμα και νά ζήσουμε και μετίς ἵσως μέ διαφορετικό τρόπο αυτή τήν παρουσία του.

- Θά μποροῦσε κανείς πολλά νά πει σ αὐτή τήν ἐρώτηση και αὐτά πού λέμε δέν τά λέμε ούτε γιά νά ἐντυπωσιάσουμε ούτε γιά νά ἐνθουσιάσουμε, άλλα είναι βιώματα πού ζει ὄχι μόνο ο μοναχός ἔκει στήν ἐρημά άλλα και ὄ κάθε πιστός Χριστιανός, ὅπου και ἀν βρίσκεται ἀρκεῖ ὅπως εἴπαμε νά έχει αυτή τήν ὀληθινή ὄγκη στόν Θεό, αυτή τήν ὄγκη τής προσωπικής ταπεινώσεως. Μᾶς ἔλεγε πολλές φορές ο Γέροντας Παΐσιος δήτι: «Ἐχω, λέει, τόση χαρά στή ζωή μου πού δέν ἔξερω, τί νά τήν κάνω και θέλω νά γεμίσω μιταποίες, νά τίς γεμίσω γιά νά τίς ἔχω γιά ὥρα ἀνάγκης». Ο κοσμικός ἄνθρωπος λέει: «Ἐχω τόση στενοχώρια πού θά σπάσει ἡ καρδιά μου ἀπ' τήν πολλή στενοχώρια». Ο δέ Ἀγιος ὁ Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης, ὁ ὅποιος ἐκουμήθη τό 1938, ἔλεγε στήν προσευχή του: «Χριστέ μου μή μοῦ δώσεις ἄλλη χαρά, γιατί θά σπάσει ἡ καρδιά μου ἀπό τήν πολλή χαρά». Αυτή τή χαρά εἴμαστε κεκλημένοι νά ζήσουμε κοντά στόν Χριστό. Μιά χαρά ὄχι μέ ἀστεῖα, ὄχι ἔξωτερικά, άλλα ἐσωτερικά. Μιά ἀσφάλεια και μιά νηφαλιότητα και μιά νηνεμία και μιά εἰρήνη “ὑπέρ πάντα νοῦν” πού δέν μπορεῖ νά τή συλλογιστεῖ και πού κανένας εἰρηνιστικός σύλλογος και κανένας ἀσφαλιστικός ὁργανισμός δέν μπορεῖ νά μᾶς δώσει αυτή τήν εὐκαιρία αυτής τής ἐσωτερικότητος και αυτής τής χάριτος τον Πλουσίου και Παναγάθου Θεοῦ, πού γεννιέται γιά ν' ἀναγεννηθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

συνέχεια στη σελ. 7

ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ

Π. Β. Πάσχου

Ο παπα-Βασίλης ήταν ήρεμος και γλυκός πρός όλους τούς ενορίτες. Όλοι τόν γνώριζαν και τόν άγαπούσαν. Σαράντα τόσα χρόνια στήν έκκλησία τους, είχε βαφτίσει και παντρέψει πολλούς, πού τόν είχαν σύμβουλο πνευματικό και τόν ἔλεγαν πατέρα τους. Άλλοι συνεργάτες του ιερείς, διάκονοι, ἐπίτροποι, φεύγανε θυτεό ὅπο λίγον καιρό ή ἀλλάζανε, μάτι έκεινος είχε πάσιες φίλες ἐκεί. Ο ναός είχε γίνει όχι δεύτερο, μάτι πρώτο σπίτι του. Η πρεσβυτέρα του τόν πείραζε κάποτε:

- Ό ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, παπα-Βασίλη. Κοντεύεις νά ξεχάσεις τή φαμίλια σου.

- Πρεσβυτέρα, τῆς ἀπαντοῦσε κείνος ήρεμα, ο Θεός μᾶς νοιάζεται όλους, καὶ μᾶς καὶ τά παιδιά μας. Εἶδες νά μᾶς λείπει τίποτε; Έχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, μήν παραπονέσαι γά τίποτε. Άλλωστε, ο Θεός μοῦ ἔδωκε ἐσένα, πού είσαι ἄξια νά τά φροντίζεις όλα..

- Καλά, μή θυμώνεις. Έτοι τό είπα, γά τά νά σέ πειράξω, ἀπάντησε μέ πραόπτητα ή παπαδιά. Ήθε, δημος, κάποια στηγμή, δταν είχαν πά παντρέψει τά παιδιά τους όλα, πού ο παπα-Βασίλης ἀρρώστησε. Κι ἄλλες φορές τόν είχαν ἐπισκεφτεῖ πόνοι και δοκιμασίες διάφορες, μά τώρα ήταν κάπως βαρύτερα. Ήθε ο γιατρός, πού θυτεό ὅπο τήν ξέέταση ἀποφάνθηκε σοβαρά:

- Μέ συγχωρεῖτε, ἀλλά ἐγώ ἔδω δέν μπορῶ νά κάψω τίποτε. Πρέπει νά μπει στό Νοσοκομεῖο, γιατί ή κατάσταση εἶναι πολύ δύσκολη. Σήμερα κιώλας!

*Αρον-ἄρον, τόν πῆραν και τόν πῆραν στό Νοσοκομεῖο, πού ήταν εἰδικό γά τέτοιες βαριές ἀρρώστηες. Αρχισαν οι ξέετάσεις, τά συμβούλια, τά σύρε καὶ Ἑλα τών συγγενών και τών φίλων. Οι γιατροί δέν ἔλεγαν τίποτε. Οι ένορίτες, μόλις τό πῆραν εἰδηση, ἀρχισαν νά τηλεφωνοῦν στούς Ἐπιτρόπους, θυτερα στό σπίτι. Η πρεσβυτέρα και τά παιδιά της πῆραν νά ἀνησυχοῦν μέ τή σιωπή τών γιατρῶν. Βέβαια, ο παπα-Βασίλης τά είχε τά χρονάκια του, μά κρατιόταν καλά και κανείς δέν ίποψιαζότανε πώς πλησίαζε τό τέλος τοῦ γήινου δρόμου του.

Στή γενική ἀνησυχία προστέθηκαν και κάποια μισόλογα τών γιατρῶν, πώς ο ἀρρώστης θά γίνει καλά μόνο ὃν τό θέλει ο Θεός. Ο ιερεύς και οι διυτί πρόποι, πού πῆραν νά τόν ἐπισκεφτοῦν, είδαν τόν παπα-Βασίλη πολύ καταβεβλημένο. Τούς ἀναγνώρισε, μά τούς μιλούσε μέ πολλή δυσκολία.

- Πάτερ-Ἡλια και σεῖς ἄγιοι Ἐπίτροποι, προσεύχεσθε νά μέ καλέσει ο Θεός κοντά Του, και νά δείξει ἔλεος στήν ἀμαρτωλότητά μου.

Οι ἐπισκέπτες κοιτάχτηκαν μέ ἀπορία και λύπη. Δέ μπορούσαν νά ποῦν τί-

ποτε, γιά νά τόν ψευτοπαρηγορήσουν. Σέ λίγο έφυγαν και πήγαν κατευθείαν στήν έκκλησία τους. Διάβασαν μιά παράξηλη στη γιά τόν παπα-Βασίλη και υπέρερα μαζεύτηκαν στό μεγάλο γραφείο, τό Πρεσβυτέριο. Έκει δύως πού κουβέντιαζαν γιά διάφορα θέματα τῆς έκκλησίας, ἀκούγεται ξάφνου νά χτυπᾶ ή καμπάνα κάπως περίεργα. Έβαλαν τήν προσοχή τους και κατάλαβαν πώς χτυποῦντες πένθιμα. Φόναξαν τόν νεωκόρο και τόν ρώτησαν: ἐκείνος δέν ήξερε τίποτε. Σηκώθηκε ό νεώτερος ἀπό τούς ἐπιτρόπους και πήγε στόν πίνακα τού κωδωνοστασίου: ὅλοι οἱ διακόπτες γιά τά διάφορα εἶδη τῶν καμπανοκρουσμάτων ήταν κλειστοί! Ωστόσο, ή καμπάνα συνέχισε νά χτυπᾶ πένθιμα, ὅπως τή Μεγάλη Παρασκευή, και ὅπως ὅταν σηκώνουν νεκρό ἀπό τήν έκκλησία, ύστερο ἀπό τήν έξόδιο Ἀκολουθία. Ό παπᾶς και οἱ Ἐπίτροποι σταυροκοπήθηκαν, μή μπορώντας νά ἔξηγήσουν τό φαινόμενο. Κ έκεινη τή

στιγμή χτύπησε τό τηλέφωνο. "Ήταν ἀπό τό Νοσοκομεῖο: ἔνας φίλος γιατρός τούς ἀνήγγειλε τό νέο." Οτι δηλαδή, πρίν ἀπό πέντε λεπτά ό παπα-Βασίλης ἀναπαύτηκε ηρεμα. Σέ λίγο τούς πήραν κι ἀπό τό σπίτι τού παπα-Βασίλη, γιά νά τούς τό πούν και νά ωρτήσουν γιά τίς λεπτομέρειες τῆς κηδείας.

Η λύτη γλώμασε τά πρόσωπά τους. Σταυροκοπήθηκαν και σηκώθηκαν ἀμέσως. Πήγαν ἐμπρός στήν Ωραία Πύλη και διάβασαν Τρισάγιο γιά τήν ἀνάπταυση τής ψυχῆς ἐνός ἄγιου λειτουργοῦ τοῦ Υψίστου, πού πολύ θά τούς λείψει και στόν καθένα τους και στήν ἑνορία ὀλόκληρη, ή ὅποια είλε μάθει γιά τό θαυμαστό σημεῖο τῆς καμπάνας πού χτυποῦντες μόνη της πένθιμα.

«ΕΥΘΥΝΗ» ΤΕΥΧΟΣ 386, ΦΕΒ. 2004

(Μνήμη π. Βασιλείου Παπουτσόπουλου, 1913-2002)

συνέχεια ἀπό τη σελ. 5

 Πατέρα Μωυσῆ εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ. Παρακαλοῦμε γιά τήν προσευχή σας.

- Εὐχαριστῶ κι ἐγώ κι εὔχομαι ἐγκάρδια ὁ Γεννηθείς γιά τή σωτηρία τού κάσμου Χριστός νά σᾶς εὐλογεῖ ὅλους πλούσια πάντοτε. Ή ταπεινή μου προσευχή "Θά πιάνει" ὅταν προσεύχεσθε και σεῖς ...

ΩΔΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

Μεθύσι ολόγηρά μου τῆς ζωῆς. Άνασταση

Κι διμος μιά λόγχη φῶς μέ ταξιδεύει ἀπρόσμενα στόν αῆρο τῆς ἀγωνίας
ὅπου “βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως”.

Τό νιόφυτο μιτουμπούκι δέ θά λουλουδίσει ποτέ

ἀπ’ τό κουκούλη ή πεταλούδα δέ θά βγει στή γιορτή τῆς Ανοίξης
καὶ τό φτωχό χελιδόνι δέ θά τιτιβίσει στά γαλανά τά πλάτη τ’ οὐρανοῦ.

Τούτη ή Γεθθημανή εἶναι σιωπήλη σάν τό θάνατο

καὶ μονάχα ἔνα θρόισμα μυστικό σάν τό βουβό πόνο τῆς Παναγιᾶς
κεντάει τίς ἄδειες στιγμές.

Εἶναι τραγούδι ἀπόκοσμο τοῦ παιδιοῦ πού δέν θά γεννηθεῖ ποτέ.

Σιωπαίνω κι ἀφουγγράζομαι.

“Θεέ μου, σῆρε τό δοξάρι τῆς συμπόνιας στίς ἀνθρώπινες χορδές
γιά ν’ ὀπουστεῖ ή ἀδίναμη φωνή μου: Χάνομαι!

Βλόφαρα εἰσβάλλουν στή φωλιά μου. Ποῦ νά κουρνιάσω;

Ἡ ἀτσάλινη ρομφαία βηματίζει ὑπειλητικά ἐναντίον μου. Τρομάζω!

Ἄλλά κι ή παγερή καταχνιά τοῦ καταψύκτη
πιό σκληρή κι ἀπ’ τό θάνατο. Κρυώνω!

Περονᾶ τά σύνορα τῆς ὁδύντς. Ή ψυχή μου ἄδειάζει.

Ἡ φωνή μου ορβύνει. Πεθαίνω!

Τώρα πού σφύζει ολόγηρά μου ή ζωή στούς ρυθμούς τῆς Ανοίξης,
δέ ξητῷ παρά μιά χούφτα ηλιο ν’ ἀνακουφιστεῖ τό παράπονό μου.

“Ηλθα, τραγούδι ἀπ’ τ’ ἄπειρο, νά γλυκάνω μά ἀδεια ἀγκαλιά
και μέ φίμωσαν.

Κρατοῦσα στά μάτια τήν ἀνατολή και μέ βύθισαν
στό πιό ἀποτρόπαιο σκοτάδι.

“Απλισσα δειλά τό χέρι στήν ἀγάπη και μέ πλήγωσαν θανάσιμα
-παράξενο- ὅσοι τραγουδοῦσαν τή ζωή, τήν ἐλπίδα, τό δίκαιο.

Γιά μένα τώρα ὅλο τό σύμπταν ἔνα δάχρου
στά γαλήνια μάτια τοῦ λευκόφτερου ἀγγέλου μου...”

Φτωχό χελιδόνι, δέξ, πάνω ὑπ’ τόν κῆπο τῆς ἀγωνίας
δυό μάτια γεμάτα ἥλιους, μά ἀγκαλιά ἀνοιχτή σάν οὐρανός
γιά νά φτερουγίσεις ὁλόχαιρο,
και μά καμπάνα πού σημαίνει στή σιγαλία
Χριστός Ἀνέστη!

“Αγιόλημα

Βασιλική Γούση
Μαθήτρια Λιγείου

1ο Βραβείο Ποιητικού Λόγου, Πανελλήνιου Διαγωνισμού Ποιητικού και Πέζού Λόγου
τῆς Πανελλήνιας Ένωσης Έλλήνων Λογοτεχνῶν

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ

Τόν νέο Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως κ. "Ανθιμο τόν γνωρίσαμε πρώτην από ενάμισι χρόνο περόπου ώς πρωτοσύγκελλο, δύτινη επισκεψή μας τήν άκριτική μας Αλεξανδρουπόλη. Η Κυριακή της 31ης Οκτωβρίου 2004 μᾶς έπεφύλασσε μία εύχαριστη έκπληξη. Τήν επίσκεψη τού κ. Ανθίμου στήν ένοδία μας και τήν ίδιατερη την πάτη νά τελέσει στόν Ιερό Ναό της Αγίας Ζώνης Αρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Στό κήρυγμα διά λόγος του είναι καθηλωτικός, πεντακάθαρος και εύστοχος. Μιλάει γιά τόν πλοῦτο και τίς βιοτικές μας άναγκες. Έξηγει ποιός είναι πλούτιος κατά τό Ευαγγέλιο και ώς πολύ καλός γνώστης τής καθημερινής μεριμνας και πραγματικότητας τῶν άνθρωπων, προσπαθεῖ νά μᾶς δεῖξει τό δρόμο γιά αυτόν τόν Εὐαγγελικό πλοῦτο.

Λίγο άργότερα παίρνει μέ τούς νέους τής ένοριάς τό πρωτό του και σιξητάει μαζί τους. Τά μάτια μας λαμπιρίζουν χαρούμενα και θέλουν νά γεμίσουν από αυτή τή γαλήνια μορφή του, και τά αυτιά μας νά άκουσουν και νά μεταφέρουν στή ψυχή κάθε λόγο και κάθε συμβουλή του. Έκείνος, γνήσιος έκκλησιαστικός πατέρας, άπαντα σέ κάθε μας έρωτηση, άκουγαστος, καπαδεκτικός μέ ύπομονή και πάντα χαμογελαστός. Αυτό τό χαμόγελό του πόσο πολύ άναπαιέ! Μόνο ἄν βρεθεῖ κάποιος άπεναντί του μπορεῖ νά τό καταλάβει.

Μᾶς προσκαλεῖ νά βρεθοῦμε τήν

έπόμενη έβδομάδα στήν Αλεξανδρουπόλη γιά τήν ένθρονισή του. Έτοι λόγες μέρες άργότερα, συγκεκριμένα στίς 6 Νοεμβρίου τού 2004, άξιωθήκαμε νά βρεθοῦμε στήν ομιορφή Αλεξ/πολη. Περιέργεια γιατί δέν είχα ξαναβρεθεῖ σέ ένθρονιση, χωρά γιατί διά άνθρωπος πού θά ένθρονιζόταν μόνο χωρά και γλυκύτητα μού έφερνε στό νοῦ.

Η πρώτη έμφανιση στό ποιμνιό του έγινε έξω από τό δημιαρχείο. Θερμή, άπλη, έκκλησιαστική. Τό βλέμμα μου τό έχει μαγνητίσει ή μειλίχια μορφή του. Η παρουσία του και μόνο άρκει, σχεδόν δέν άκουώ τούς λόγους τού δημιάρχου. Μεγαλοπρεπής, χαμογελαστός, έκπειπτε χωρά και ήρεμία. Συγκινεῖ εύχαριστώντας έκείνους πού τόν έχοισαν Δεσπότη πρώτα στίς καρδιές τους και μετά στήν πόλη τους.

Δέ μένω γιά τήν πομπή, τρέχω νά πάσω θέση στόν Μητροπολιτικό Ναό τού Αγίου Νικολάου. Μέ άρχοντια και σεινότητα μετά από λίγο κάνει τήν είσοδό του στόν ναό. Παίρνει τήν θέση του στό Δεσποτικό. Δοξολογία, λόγοι από τούς Αρχιερεῖς τής Έκκλησίας μας και στό τέλος διένθρονιστήριος λόγος του.

Ποτάμι πού δροσίζει και ξεδιψά καρδιές. Χαίρεσαι νά τόν άκους. Ζεοτές εύχαριστες μας ψυχῆς μέσα από τή ψυχή της. Μιλά και άγκαλιάζει μέ τό λόγο του, συγκινεῖται και μας συγκινεῖ. Πατέρας έτοιμος νά άναπαύσει τά παιδιά του, άλλα και νά τά έπιβραφεύσει, νά τά νουθετήσει, άλλα και νά τά έπιτιμήσει δύταν χρειαστεῖ. Άναλαμβάνει εύθυνες,

μᾶς βάζει ὅμως μπροστά και στίς δικές μας. Βοηθάει, ἀλλά ζητᾶ και τήν βοήθεια στό ἔργο του.

Μητροπολίτης Ἀλεξανδρούπολεως κ. Ἀνθίμιος Β'. Γνήσιο πνευματικό παιδί του νῦν Μητροπολίτη Θεοφάνειονίκης κ. Ἀνθίμιου Α'. Σάν τόν προκάτοχό του και πνευματικό του πατέρα ἀναλαμβάνει ταπεινά μιά πραγματικά δύσκολη ὡτοστολή τῆς Ἐκκλησίας μας. Τή συνέχιση ἐνός μεγάλου ἔργου πού τελεῖται τρεῖς δεκαετίες τώρα στήν Αρριτούρη μας Ἀλεξανδρούπολη. Ἐργο μέ πολύ ψηλό πνευματικό πήγη. Ξεκινᾶ μέ

ἄγαπη στόν κόσμο, στόν τόπο του, στόν Κύριο μας. Ξεκινᾶ μέ έμπιστοσύνη σέ Έκείνον πού ταπεινά ζητᾶ τή βοήθεια Του.

Φεύγοντας ἀπό τήν Ἀλεξ/πολη ἔνικαθα τή μέρα μου γεμάτη και ὅτι ἔξιέ πολύ περισσότερο αὐτό το ταξίδι ἀπ' ὅτι φανταζόμουνα. Ἀφηνά μιά διμορφη και ζεστή ἐκκλησία, δημιούργημα ἐνός ἵκανού πνευματικού πατέρα, ἄξιο κληροδότημα στό ἴκανό πνευματικό του παιδί.

Τήν εὐχή τους νά ἔχουμε!

Γιώργος Κώτσης

ΔΙΗΓΗΣΗ ΠΟΛΥ ΩΦΕΛΙΜΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

**Έπιμέλεια Ιερομονάχου
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ**

Διηγήθηκε ἔνας ἀπό τους Ἅγιους Πατέρες τήν ἀκόλουθη ιστορία πού ἀκουούσε στήν ἔρημο τῆς Θηβαΐδας. Συνέβηρε κάποτε και πέρασε ἀπό τήν ἔρημο ἔνας μεγάλος πνευματικός και στήν ἀρετή περιβόητος. Τότε πολλοί ἀπό τους Πατέρες ἔτρεχαν και ἐξομοιογούντο σαύτόν, μεταξύ τους δέ πῆγε και ἔνας ἀπλός και ἄκακος ἄνθρωπος βισκός στό ἐπάγγελμα, πού δέν ἦξερε τί θά πεῖ ἀμαρτία μόνη του δέ ἐπιθυμία ἦταν πώς νά κερδίσει τό παράδεισο. Ὁ πνευματικός τότε τοῦ ἐίπε νά κρατεῖ τόν ἵσιο δρόμο και θά φθάσει στό παράδεισο. Ἀκακος ὅπως ἦταν ἐρμήνευσε κατά γράμμα τά λόγια τοῦ πνευματικοῦ και περιπατῶντας τρεῖς μέρες ἔφτασε σένα μοναστήρι και στόν ἥγουμενο τόν πόθο του. Ἀπό τά λόγια του ὁ ἥγοιμενος ἐννόησε τήν ἀτλότητα και ἀκεραιότητα του, τόν δέχτηκε στο μοναστήρι και ἀφοῦ τόν ἔκαμε μοναχό τόν ἔβαλε νά «φιλοκαλῇ» τήν Ἐκκλησίαν, δηλαδή τόν ἔκαμε νεωκόρο.

Μιά μέρα ὅταν τόν ἐπεσκέφτηκε ὁ ἥγοιμενος και τόν νουθετοῦσε τά ἀναγκαῖα γιά τή οωτηρία του, πῆρε και αὐτός θάρρος και τόν ωράτησε ποιός εἶναι αὐτός πού εἶναι κρεμμασμένος πάνω ἀπό τό εἰκονοστάσιο και εἶναι συνέχεια νηστικός και διψασμένος, μή

γνωρίζωντας ὅτι εἶναι ὁ Δεσπότης Χριστός. Ἀστεΐζόμενος τότε ὁ ἥγοιμενος τοῦ ἐίπε πώς αὐτός ἦταν νεωκόρος πρωτύτερα και ἐπειδή ἀμελούντος τό «διακόνημα» του (ὑπηρεσία) τόν ἐτιμώρησε νά κρέμμεται ἐπάνω στό σταυρό. Ὁ ἀπλός τότε δέν είπε τίποτε, τό βράδυ ὅμιως σάν πῆρε τό φαγητό του, ἀφοῦ ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς Ἐκκλησίας ἀρχισε νά παρακαλεῖ τόν κρεμμασμένο νά κατεβῇ νά φάνε μαζί. Ἐβαζε μάλιστα μάρτυρα τόν Θεό πώς ὃν δέν κατέβει οὕτε αὐτός τούτοις. Τότε ὁ πρᾶος και πατεινός Κύριος αὐτός πού κάθεται στίς καρδιές τῶν πραέων τοῦ ἀπάντησε πώς φοβᾶται νά κατέβει μήπως τό μάθει ὁ ἥγοιμενος και τόν τιμωρήσει. Ὁ ἀπλός ὅμιως και πάλι ἐπέμενε και τότε τοῦ φάνηκε πώς κατέβηκε και ἔτρωγαν και συνομιλούσαν μαζί. Αὐτό συνέβαινε κάθε βράδυ (ῷ τῆς πολλῆς σου φιλανθρωπίας Χριστέ) και ἐνῷ οἱ ἄλλοι μοναχοί ἀκουούσαν ὅμιλες στό ναό, ὅταν ἐμπατινῶν μέσα ἔβλεπαν μόνο τόν ἀπλό πού τούς βεβαίωνε πώς ἦταν μόνος. Τότε ἔβαλαν ἔνα μοναχό πολύ ἀγαπητό στό νεωκόρο ὁ ὅποιος κατώρθωσε και ἔμαθε ἀπό τόν ἀπλό πώς κάθε βράδυ κατεβαίνει ὁ φανόμενος κατάδικος και συντρώγουν και τοῦ ὑπόσχεται πώς γιαντό του το δεῖπνο, θά τόν φιλεύσῃ πλουσιοπάρο-

χα στό σπίτι τοῦ πατέρα του. Ὄταν ἔμαθε ὁ ἡγούμενός αὐτά, κάλεσε τόν ἀπλό καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπεισε νά τοῦ πεῖ αὐτά πού συμβαίνουν, τότε τοῦ εἶπε τό ἐπόμενο βράδυ νά παρακαλέσει τόν φαινόμενο καὶ γιά τὸν ἡγούμενο καὶ νά τόν φιλεύσῃ καὶ αὐτόν στό σπίτι τοῦ πατέρα του. Πράγματι ὁ ἀπλός παρακάλεσε τό ἐπόμενο βράδυ γιά τὸν ἡγούμενο ἀλλὰ πῆρε ἀστάντη πώς αὐτό δέν γίνεται καὶ ἔτοι νά μήν τόν ἐνοχλεῖ γιατί ὁ ἡγούμενος δέν εἶναι ἄξιος οὔτε γιά τά ψίχουλα πού πέφτουν ἀπ' ἐκείνο τό τραπέζι. Σάν ἔκουσε τό πρωί ὁ ἡγούμενος τήν ἀπόφαση λυπήθηκε ἄμετρα, ἐλπίζοντας διμως στό ἔλεος καὶ τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ μὲ κλάματα παρακαλοῦσε τόν ἀπλό νά ἐπιμένει καὶ νά βιάζει τόν ἀβίαστο νά τόν δεχθεῖ καὶ αὐτόν στό οὐράνιο τραπέζι. Ὁ ἀπλός συνέχισε νά παρακαλεῖ τό ἐπόμενο βράδυ τό Δεσπότη Χριστό ἀλλά ὁ Κύριος τοῦ εἶπε νά μήν ἐπιμένει γιατί δέν γίνεται. Τότε ἡ ἀπλαστή ἐκείνη ψυχή ἀποκρίνεται καὶ τοῦ λέγει «καλῶς λέγεις ὅτι

δέν εἶναι ἄξιος ὁ Ἡγούμενος διά τήν ἄνωθεν τράπεζα ἀλλά διά τό ψωμί διόπου μᾶς ἔθρεφε τόσας ἡμέρας, διόπου ἂν ἔλειπεν θά ἀπεθάναμεν ἀπό τήν πεῖναν, καν διά ταύτην τήν καλωσύνην του δέν τον δέχεσαν»; Καὶ ὁ Δεσπότης Χριστός «Ἄς εἶναι, εἶπε, διά τήν διγάτη σου, καὶ μόνον διά νά μή σε λυπήσω, ἐπειδή καὶ τόσην ἀγάπη καὶ φροντίδα ἔχεις καὶ μεριμνᾶς πολύ διά τόν πλησίον σου, εἰπέ του λοιπόν νά διορθωθῇ καλῶς καὶ μετά ὀκτώ ἡμέρας νά ἔλθητε ἀμφότεροι εἰς τήν ἡτοψιασμένη χαράν».

Ἄφοῦ ἔμαθε αὐτά ὁ Ἡγούμενος χάρηκε, ἔκαμε τήν πρέπουσα μετάνοια καὶ ἀφοῦ κοινώησε τῶν ὀχροάντων μυστηρίων, ἀρρώστησε λίγο καὶ παρέδωσε τήν ψυχή του στό Θεό μετά ἀπό ὀκτώ μέρες. Ὁ δέ ἀπλός ἐκεῖ πού συνομιλοῦσε καπά τή συνήθεια μέ τόν ἀγαπημένο του Δεσπότη πέταξε ἡ μακαρία του ψυχή καὶ μετέβησαν καὶ οἱ δύο σ' ἐκείνη τήν εὐτυχισμένη καὶ ἀτελεύτητη ζωή, τήν διοτία εἴθε καὶ ἐμεῖς «χάριτι Θεοῦ» νά ἀπολαύσουμε. Ἀμήν.

Ο ΓΟΝΕΪΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

Από την ψυχολόγο **Βασιλική Σφυρή**

Ο γονεϊκός ρόλος έχει δυό βασικές διαστάσεις. Ή μία διάσταση άναφέρεται στήν συναισθηματική στάση τού γονέα πρός τό παιδί ή όποια κινεῖται στους διύ πόλους, αποδοχή-απόρριψη, και ή άλλη διάσταση άναφέρεται στόν τρόπο άσκησης πειθαρχίας.

A. Αποδοχή-Απόρριψη

Αποδοχή

Η αποδοχή τού έφηβου ώπό τους γονεῖς του άποτελεῖ τόν βασικότερο παράγοντα γιά τήν έξερεύνηση τής προσωπικότητάς του και τήν έξέλιξή του σε υγιές ψυχολογικά άτομο.

Οι γονεῖς πού ύποδεχονται τόν έφηβο τους είναι φιλικοί και στοργικοί μαζί του. Δείχνουν τήν άγάπη τους, τόν ένισχυσην και τόν επιδοκιμάζουν ψυχολογικά. Κάνουν δραστηριότητες μαζί και χαίρονται τήν συντροφιά του. Δείχνουν κατανόηση γιά τά σφάλματα και τίς δυσκολίες του.

Οι συναισθηματικά διαθέσιμοι γονεῖς στά παιδιά τους, στήν καθημερινή τους συμπεριφορά είναι ήπιοι, ζεστοί, χαρούμενοι.

Απόρριψη

Η απόρριψη τού έφηβου ώπό τους γονεῖς του προκαλεῖ άνασφάλεια, χαμηλή αύτοεκτίμηση, έλλειψη έμπιστοσύνης, και βιώνει συναισθήματα ματαίωσης, θυ-

μού και φόβου πρός τόν έαυτό του και τό περιβάλλον του.

Οι γονεῖς πού είναι υπορρητικοί πρός τόν έφηβο τους είναι έπικριτικοί μαζί του και μεγαλοποιούν τά λάθη του, δέν δείχνουν τή στοργή τους, δέν τόν ένισχυσην ψυχολογικά και δείχνουν έπιλεκτική προσοχή στά σφάλματα και τίς άτελειες τού έφηβου.

Οι μή διαθέσιμοι συναισθηματικά γονεῖς στά παιδιά τους, στήν καθημερινή τους συμπεριφορά είναι βίαιοι, τραχείς, δξιθυμοί, δύσθυμοι, κυκλοθυμικοί.

B. Πειθαρχία και Έπιβολή Ορίων

Άρχη τού Δίνο-Ζητώ

Ο βασικός όρος στήν πρόκληση-πρόσαληση έπιβολης δρών στόν έφηβο είναι ή αποδοχή του ώς άτομο. Ο γονιός πού είναι δοτικός συναισθηματικά στό παιδί του μπορεῖ νά ζητήσει ώπό αύτό νά πειθαρχήσει στίς άρχες τής οίκογένειας και ο έφηβος θά άνταποκριθεί.

Επειάθαρες Άρχες Ζωῆς

Οι έφηβοι αίτονται τήν έξερεύνηση τού έαυτού τους και τών άρχων πού διέπουν τή ζωή έξι ώπό αύτούς. Στό αίτημά τους αύτό μπορεῖ νά ωπαντήσει ένας γονιός πού ζει τήν άγάπη και έχει πάγιες και σταθερές άξιες ζωῆς τίς όποιες και υποστηρίζει.

Η Διεργασία πρός τήν Εμπέδωση τῆς Ωφέλειας τῶν Όριών

Στήν ανακάλυψη τῶν δούλων, δηλαδή στό τι μπορεῖ καὶ τί δέν μπορεῖ νά κάνει ὁ ἔφηβος, σημασία πρέπει νά δοθεῖ στήν διεργασία πρός τήν κατεύθυνση αὐτῆς. Οἱ γονεῖς καλό θά είναι νά είναι ἀνοιχτοί στή συζήτηση τῶν θέσεων καὶ τό ἀποτέλεσμα νά προκύπτει μέσα ἀπό τήν ἐπι-

κοινωνία ὡς ἐπιλογή τοῦ ἐφήβου. Γιά παράδειγμα, σέ μιά διεκδίκηση τοῦ ἐφήβου γιά τήν ὥρα τῆς ἐπιστροφής του ἀπό τήν νυχτερινή ἔξοδό του, μπορεῖ νά γίνει σεβαστή ἡ θέση του καὶ νά ἔσπαθαιστε ποιά θά ἦταν ἡ πραγματικά ὠφέλιμη ὥρα γιά αὐτόν νά ἐπιστρέψει λαμβάνοντας ὑπόψη τίς ὑποχρεώσεις τῆς ἐπόμενης μέρας (σχολεῖο κ.λ.π.).

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

Στήν ἐνορίᾳ μας λειτουργοῦν οἱ ἔξις συναντήσεις:

- **Κάθε Κυριακή πρωί** στό ἀρχονταρίου τοῦ ναοῦ μετά τήν θεία λειτουργία συναντήσεις νέων μέ θέματα πού ὑπασχολοῦν τόν σύγχρονο νέο ἄνθρωπο καὶ τούς νέους γονεῖς.
- **Κάθε Δευτέρᾳ ἀπόγευμα,** μετά τήν ὀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὁ π. Ἐμμανουὴλ ἀναλύει θέματα βασισμένα στήν Ἀγία Γραφή.
- **Κάθε Τετάρτῃ ἀπόγευμα,** μετά τήν ὀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τῆς μικρῆς Παρακλήσεως, ὁ π. Ἀνθίμιος ἀναλύει θέματα ἐπί τῆς θείας λειτουργίας.
- **Κάθε Τετάρτῃ βράδυ στίς 8.30** ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός συναντάται μέ τούς νέους καὶ συζητεῖ μαζί τους θέματα πού τούς ὑπασχολοῦν. Ἀκολουθεῖ τό Μικρό Ἀπόδειπνο.
- **Κάθε Δευτέρᾳ καὶ Παρασκευή βράδυ στίς 8.30** γίνεται γιά τούς νέους μας ἀνάλυση τῆς πρώτης ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου καὶ σχετική συζήτηση. Κλείνουμε μέ τήν ὀκολουθία τοῦ Ἀπόδειπνου.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδική ἔκδοση I.N. Αγ. Ζώνης Πατησίων - ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: I.N. Αγ. Ζώνης

Υπεύθυνος: Αρχιμ. Ἀνθίμιος Ἁλιόπούλος

Αγίας Ζώνης 27A, ΑΘΗΝΑ 11352 • τηλ.: 210 8674250 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004, Αριθ. Φυλ., 3

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐκδοτική Παραγωγή: ΛΥΧΝΙΑ, ΥΙΟΙ Θ. ΒΓΟΝΤΖΑ Ο.Ε.

Λεωφ. Αθηνῶν & Μαρούν • Τηλ.: 210. 34.10.436

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- **Τήν Κυριακή 26 Δεκεμβρίου στόν ναό της Αγίας Ζώνης** θά λειτουργήσει ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνῶν και πάστος Ελλάδος κ. Χριστόδουλος. Κατά τήν διάρκεια της θείας λειτουργίας θά τελέσει και τό μιστήριο της εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίας ἐνός ἐκ τῶν διακόνων του. Είναι μιά καλή εὐκαιρία γιά δύσους χαίρονται τέτοιες ώραίες ἐκκλησιαστικές στιγμές.
- Ξεκινοῦν μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ οἱ ἀναργαῖες κινήσεις γιά τήν κατασκευή τοῦ πνευματικοῦ κέντρου τῆς ἐνορίας μας. Τό πνευματικό κέντρο θά ἀνεγερθεῖ σε ἴδιοκτητο χῶρο ἐπί τῆς ὁδοῦ Νάξου 16. Ἡδη ὁ μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἔχει εὐλογήσει τήν πρόθεση αὐτή και ἡδη ἔχει ἀνατεθεῖ σε εἰδικούς ἀρχιτέκτονες ἢ σύνταξη τῆς μελέτης προκειμένου νά ἐκδοθεῖ ἡ ἄδεια κατεδαφίσεως τοῦ ὑπάρχοντος παλαιοῦ κτιρίου. Στήν θέση του θά ἀνεγερθεῖ πολυόροφο πνευματικό κέντρο πού θά στεγάσει πολλές ὅπο τίς δραστηριότητες τῆς ἐνορίας μας (φιλόπτωχο, νεότητα, κ.λ.π.). Νά εὐχεσθε! Πρόκειται γιά μεγάλο και ἀπατητικό ἔργο.
- Θά πρέπει νά προσέχουν πολύ οἱ ἐνορίτες μας ἵνα καινούργιο δεδομένο πού ἔχει ἐνσκάψει στήν ἐνορία μας. "Αν σᾶς πλησιάσουν κάποιοι, ἄνδρες ἢ γυναικες, και σᾶς ποὺν ὅτι τούς στέλνουν οἱ ιερεῖς της Αγίας Ζώνης ζητώντας σας κάποια χρήματα, ἢ ὅτι κερδίσατε κάποια κλήρωση πού ἔγινε στήν ἐκκλησίᾳ, ἢ ὅτι δήπτοτε ἄλλο, προσέξτε! Πρόκειται περὶ ὀπάτης. Έκμεταλλεύονται τήν ὁγαθότητα κάποιων ἐξ ἡμῶν και ἀποσπούν χρήματα. Άρκετοί ἔχουν μέχρι τώρα μετανιώσει γιά τήν ἀφέλευτά τους.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

& ΚΑΘΕ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

